

ZRELOST

Lojze Krakar

I

Kosite me, vetrovi —
moje polje je že dolgo rjavo od žalosti,
trgajte me, roke —
moje veje se lomijo od zrele trpkosti,
o pridite, ptice —
srce visi v meni kot težki grozd črnine.

II

Samotni kamen, daj mi svojo zbranost,
drevo, poženi v moje veje mir,
nauči me, o zemlja, kaj je vdanost,
spremeni me, avgust, v ta svoj večer.

Ves dan je vame v mrzlih curkih lilo,
kot toča trto klestilo telo.
O, koliko tega je že minilo,
o, koliko tega morda še bo.

III

Koliko samozvancev sem moral preživeti,
kolikerim ničevostim noge poljubljati,
koliko zim sam s seboj prečemeti,
koliko čudnih jezikov se učiti,
preden sem se naučil govoriti z mravljami,
preden sem razumel pogovor med travami,
preden je prišlo to visoko poletje
z blago samoto, škržati in s tabo.

IV

Ob poti rastem in sem poln prahu.
Zakaj si se ustavila pred mano?
Na mojem čudnem cvetju ni medu,
moj sad še vevericam ni za hrano.

Roj ôs mi znesel gnezdo je v srce
in korenine glojejo mi krti.

— — — — —
O, vreži v mojo skorjo svoje ime,
da ga kot biblijo bom bral do smrti!

V

Kot seno visé oblački
z lat nebeškega kozolca.
Na samotni skalni ladji
leno plujeva za njimi.

Morje kot dekline v bikinkah
se pred nama žoga s soncem.
In valovi se z otroki
v pesku mirni svet igrajo.

Vse stvari klečijo v senci
pri opoldanski molitvi.
Kot po blaženi združitvi
sijeta nebo in zemlja.

Le ta težki ples škržatov
žge nas kakor pesem črncev,
neka sveta pesem črncev,
temna in kot jantar gosta.

VI

Kot jantar gost je vonj zorečih žit
in poldan je do roba poln tišine,
drevesa so omedlela od vročine
in zrak vnetljiv je kakor ekrazit.

Zdaj zdaj morda bo švignila z neba
neskončno majhna iskra v vso to zrelost,
in gobast dim in črna skrepenelost
ostali bosta bogu od sveta...

VII

V strahu se privijem k tebi
kot v viharju plamen k travi.
Kakor topli kruh diši mi
blagi mir, ki veje vame.

Pridi, me povabiš bliže,
mi z očmi obrišeš čelo
in na mizo predme deneš
najin zlati hleb ljubezni.

In ko lomiva ga s prsti,
nikdar sitimi do kraja,
slišim peti v svoji krvi
ptice in škržate iz raja.

VIII

Popasel
sem goščo tvojih las z jelenjim tekom,
kot mesec v veje sem zablodil vate,
do zadnje jagode ozobal tvoja usta,
popil vso mesečino s tvoje kože
in šel za tabo v ponorel vrtimec
tvoje krvi.

Nikoli nisem vedel, da je sreča,
ležati mrtev sredi alg in rib.

IX

Nebo črni se za pogreb poletja.
V njem sva se midva kakor med čermi
dve srečni ribi skrivala pred svetom
teh nekaj sinjih, neresničnih dni.

Že jutri bova spet v brezimni jati
lovila plaha svoj vsakdanji kruh,
lomila v mislih najin hlebec zlati
in sanjala njegovih mrvic duh,

in kakor vse, kar smrti se ogiba,
pazila z budnim prainstinktom rib,
od kod prihaja mesojeda riba
in kje potuhnjeno preži polip.

X

In spet premrznil bom do korenin
in sonca komaj še imel za sproti.
Kot jabolko bom v skrinjo del spomin
in čakal, da boš spet prišla po poti.

Spet ose se mi vgnездijo v srce
in korenine spet načno mi krti.

— — — — —
O, vreži v mojo skorjo svoje ime,
da ga kot biblijo bom bral do smrti!